

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudkyň Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobkyně: **YXELL s. r. o.**, se sídlem Spojovací 30E, Strančice, zastoupena JUDr. Michalem Steinerem, advokátem se sídlem Platněřská 88/9, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 Af 4/2014 - 177,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 Af 4/2014 - 177, zamítl žalobu společnosti YXELL, s. r. o. (dále jen „stěžovatelka“), kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále též „finanční ředitelství“), ze dne 5. 8. 2009, č. j. 3603/09/1500-204769, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu v Říčanech (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 4. 2009, č. j. 45359/09/059940205374, o zastavení řízení ve věci námitky stěžovatelky proti exekučnímu příkazu ze dne 15. 9. 2008, č. j. 101426/08/059940/5374 (dále jen „exekuční příkaz“), na přikázání pohledávky z účtu stěžovatelky na úhradu nedoplatku na daňové nedoplatky ve výši 1.060.633 Kč.

Tento rozsudek městský soud vydal poté, co jeho původní rozsudek ze dne 3. 7. 2013, č. j. 7 Ca 287/2013 – 45, byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 7 Afs 83/2009 – 45, (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozsudku se městský soud podrobně zabýval otázkou, zda se stěžovatelce podařilo prokázat, že správci daně doručila plnou moc ze dne 5. 9. 2005 pro L. P. či plnou moc ze dne 24. 9. 2007 pro K. I. B. Dospěl k tomu, že nikoli, přičemž tento

svůj závěr podrobně v rozsudku zdůvodnil. Ve svých úvahách vycházel z provedeního dokazování (zejména z důkazu provedeního spisem městského soudu sp. zn 11 Af 71/2011 a spisem Nejvyššího správního soudu sp zn. 2 Afs 42/2013, z výslechu svědkyně K. I. B.). Zabýval se též podrobně relevancí předložené vidimované plné moci ze dne 5. 9. 2005 pro L. P. Naopak zamítl provést důkaz protokolem z blíže neurčeného jednání jednatele stěžovatelky u správce daně dne 5. 9. 2006, a to pro jeho nadbytečnost a zjevnou účelovost.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou opřela o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka se s městským soudem ztotožňuje v tom, že ve věci je podstatné, zda byla správci daně z její strany doručena plná moc pro zastupování pro třetí osobu či nikoli. Z tohoto důvodu stěžovatelka prokazovala, že dne 24. 9. 2007 zaslala správci daně plnou moc pro K. I. B. z téhož dne, což bylo možné pouze zvážením zásluky o odpovídajícím obsahu. Výsledkem K. I. B. přitom bylo prokázáno, že na uvedené plné moci je její podpis. S ohledem na časový odstup je pak nepodstatné, že si tato nebyla vědoma její existence. Dále stěžovatelka prokazovala, že dne 5. 9. 2005 byla správci daně doručena plná moc pro L. P., a to předložením úředně ověřené kopie s vidimačnými doložkami ze dne 31. 3. 2009, 14. 4. 2009 a 3. 11. 2014, která obsahovala razítko správce daně. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012 – 30, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou věcí, přičemž uzavřel, že předložení plné moci pro L. P. bylo prokázáno. Uvedené věci se liší pouze tím, že v nyní souzené věci byla finančním ředitelstvím vznesena námitka zpochybňující pravost razítka správce daně obsaženého na plné moci. S touto námitkou se přitom městský soud ztotožnil, aniž by toto tvrzení finanční ředitelství jakkoli prokázalo. Městský soud proto tento svůj závěr učinil bez patřičných důkazů.

Stěžovatelka dále zpochybňuje závěry městského soudu týkající se způsobu protokolace předložení plné moci. Má za to, že je-li předložena „kopie plné moci“, nelze význam této formulace vykládat pouze v neprospěch stěžovatelky. Stěžovatelka v této souvislosti vyslovuje pochybnost o tom, že by soudy v dané situaci (při předložení listiny prokazující její založení do spisu) protokolovaly způsobem, že se provádí „důkaz kopií podání s originálem razítka“, „důkaz originálu kopie podání s kopií razítka“ či „kopií originálu s originálním razítkem“. Pokud tedy městský soud vyloučil předložení listiny s originálním razítkem pouze na základě protokolace, je jeho závěr, že nemohla být předložena listina s originálním otiskem razítka, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatelka rovněž poukazuje na to, že městskému soudu přeložila plnou moc pro L. P. ve vidimované podobě, přičemž úředně ověřená kopie má platnost originálu. Městský soud však nesprávně uzavřel, že ověření listiny neprokazuje, že byl při ověření předložen otisk originálního razítka. Takový závěr je však v rozporu se zákonem 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů (zákon o ověřování), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ověřování“). Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o ověřování se při provedení vidimace vidimovaná listina označí tak, aby text na ní nemohl být po provedené vidimaci doplňován. Pokud se na vidimované listině nachází razítko, nacházelo se proto i na listině v originále. V opačném případě by nebylo možné vidimaci provést. Navíc důkazní břemeno k tvrzení, že jde o falzum razítka, nese ta strana, která s takovým tvrzením přišla, tedy finanční ředitelství.

Dalším pochybením městského soudu bylo zamítnutí návrhu na provedení důkazu protokolem o jednání, které měl v rozhodnou dobu (dne 5. 9. 2005) jednatel stěžovatelky se správcem daně a při kterém došlo k předání plné moci. Městský soud totiž stěžovatelku

nevyzval, aby navrhovaný důkaz blíže specifikovala. Označení důkazu také nelze vůbec považovat za zneužití práva ve smyslu ust. 6 o. s. ř., kterým může být pouze výklad a používání ustanovení občanského soudního řádu a nikoli plnění povinností účastníků řízení. Takový názor městského soudu navíc svědčí pochybnostem o nepodjatosti soudců. Hospodárnost a rychlost řízení pak nelze postavit nad zásadu spravedlivé ochrany práv účastníků řízení. Tvrzení městského soudu o tom, že by v daném protokolu uvedená plná moc nebyla zmíněna, považuje stěžovatelka za spekulace.

Stěžovatelka proto trvá na tom, že své tvrzení o doručení plné moci prokázala dostačujícím způsobem, a to minimálně doložením její úředně ověřené kopie obsahující úředně ověřenou kopii podacího razítka. Navrhuje tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti ohledně tvrzení stěžovatelky o přeložení plné moci pro K. I. B. odkazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012 – 30, ze kterých plyne, že stěžovatelka toto své tvrzení neprokázala. K tvrzení stěžovatelky o předložení plné moci pro L. P. finanční ředitelství zdůrazňuje, že správce daně tuto plnou moc neneviduje, a to ani ve fyzické podobě, kdy není součástí daňových spisů stěžovatelky a ani dalších, se stěžovatelkou přes shodného jednatele spojených, daňových subjektů (společnosti CRYTEX, s. r. o. a RNDr. Ing. Petera Kozmy, DrSc.) a nefiguruje ani v seznamu písemností došlých správci daně dne 5. 9. 2005. Dále uvádí, že v daňovém řízení stěžovatelka existenci této plné moci výslovně nenamítala (stejně jako existenci plné moci pro K. I. B.). V řízení před soudem pak stěžovatelka předložila pouze fotokopii předmětné plné moci, na níž je obsažena fotokopie otisku razítka správce daně. Tato listina však není způsobilá prokázat tvrzení stěžovatelky o předložení (doručení) předmětné plné moci správci daně. Prokazuje toliko existenci této plné moci. Tato listina navíc obsahovala kopii razítka, které bylo používáno velmi omezeně, toliko v exponovaném období podávání daňových příznání k daním z příjmu pracovníky měřovacího oddělení. Lze tudíž vyloučit, že by tato plná moc mohla být dne 5. 9. 2005 opatřena tímto typem razítka. Proto finanční ředitelství trvalo na předložení plné moci opatřené originálním otiskem razítka správce daně či na jiném věrohodném důkazu. Takový však stěžovatelka nenavrhl ani nepředložila. Její tvrzení o tom, že originál plné moci byl předložen ve věci městského soudu sp. zn. 11 Af 71/2011 (potažmo sp. zn. 11 Af 393/2009) se po provedení důkazu tímto spisem neprokázalo. Nevěrohodnost tvrzení stěžovatelky pak dokresluje i skutečnost, že druhý údajný zástupce (K. I. B.) při výslechu provedeném městským soudem dne 12. 11. 2014 v zásadě vyloučil, že by měla stěžovatele, resp. i jakýkoliv jiný daňový subjekt, před správcem daně zastupovat a stěžovatelka jí nadto nebyla ani nijak známá či povědomá. K závěrům uvedeným ve vztahu k předložení plné moci pro L. P. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012 – 30, finanční ředitelství uvádí, že tento rozsudek byl vynesena za jiné skutkové situace, což potvrzují i rozhodnutí vydaná v souvisejících věcech, a to rozsudek městského soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 8 Af 12/2010-87, vydaný v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 8 Afs 45/2013 – 31.

K námitce o neprokázání svého tvrzení o falzifikátu razítka, finanční ředitelství uvedlo, že důkazní břemeno stran prokázání předložení plné moci správci daně leží jednoznačně na daňovém subjektu. Pokud stěžovatelka předložila toliko fotokopii plné moci, na níž je umístěna fotokopie razítka správce daně, přičemž správce daně takto předkládanou plnou moc neneviduje a rovněž i další okolnosti případu (viz shora) předložení takové plné moci správci daně zpochybňují, je více než evidentní, že předložení fotokopie plné moci opatřené pouhou fotokopií razítka správce daně je naprosto nedostatečným důkazem o jejím předložení správci daně. K úvahám o způsobu protokolace finanční ředitelství uvedlo, že pokud by stěžovatelka v řízení

vedeném pod sp. zn. 11 Af 71/2011 (resp. sp. zn. 11 Ca 393/2009) předložila soudu listinu opatřenou originálním otiskem razítka správce daně, když i v tomto řízení bylo sporným předložením předmětné plné moci správci daně, nepochybně by se tato skutečnost odrazila ve výroku a odůvodnění rozsudku, tj. žaloba by městským soudem nebyla zamítnuta. Finanční ředitelství se ztotožnilo i s důvody zamítnutí návrhu na provedení dokazování, kdy je zcela zjevné, že až po pěti letech stěžovatelka označila jako důkaz nijak nespécifikovaný protokol z jednání u správce daně dne 5. 9. 2005, ač jí v tom dříve nic nebránilo a s názorem městského soudu byla seznámena nejpozději od 3. 7. 2013, kdy byl vyhlášen rozsudek ve věci vedené pod sp. zn. 7 Ca 287/2009. Nepřípadné je též tvrzení o možné podjatosti soudců, neboť stěžovateli byl vždy dán dostatečný prostor k uplatňování jeho práv. Tvrzení stěžovatelky o okolnostech údajného předání plné moci správci daně dne 5. 9. 2005 zpochybňuje i typ použitého razítka. Finanční ředitelství proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s.ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 5. 8. 2009, č. j. 3603/09/1500-204769, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí správce daně o zastavení odvolacího řízení pro zmeškání lhůty k podání námitek proti exekučnímu příkazu [§ 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“)]. Stěžovatelka namítala, že jí rozhodnutí, proti kterému podala námítka (exekuční příkaz), nebylo doručeno v souladu se zákonem (§ 17 odst. 2, 5 a 7 zákona o správě daní a poplatků), a to jak přímo jí, tak i jejímu zástupci. Tímto zmocněným zástupcem měl být jednak L. P. na základě plné moci ze dne 5. 9. 2005 a jednak K. I. B. na základě plné moci ze dne 24. 9. 2007. Stěžovatelka proto tvrdila, že vůbec nemohly být naplněny zákonné podmínky k zastavení řízení z důvodu zmeškání zákonné lhůty (pokud stěžovatelce nebyl exekuční příkaz řádně doručen, nemohla ani zmeškat lhůtu k podání námitek proti němu).

Tuto žalobu městský soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 12. 2014, č. j. 10 Af 4/2014 - 177, který však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 83/2013 – 45, zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Městskému soudu vytkl nedostatky v dokazování, a to nevypořádání se s návrhy stěžovatelky na provádění dokazování (zejména s návrhem na výsledky jednatele stěžovatelky), nepovedení důkazu spisem městského soudu sp. zn. 11 Af 71/2011 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 42/2012 a formální neukončení dokazování. Nejvyšší správní soud městskému soudu tedy uložil, aby řádně doplnil a objasnil skutkový stav.

Nejvyšší správní soud v návaznosti na svůj předchozí rozsudek konstatuje, že městský soud postupoval podle závazného právního názoru a dokazování doplnil požadováním způsobem. Provedl důkaz výsledkem K. I. B. (v době výslechu již K.) a spisy městského soudu sp. zn. 11 Af 71/2011 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 42/2012. Důkaz výsledkem jednatele stěžovatelky neprovedl, neboť na jeho provedení stěžovatelka již netrvala. Další návrhy na dokazování (zejména důkaz blíže nespécifikovaným protokolem o jednání jednatele stěžovatelky se správcem daně dne 5. 9. 2005) poté městský soud zamítl.

Za této situace mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k hodnocení jednotlivých námitek stěžovatelky. Nejprve se zabýval závěry, které městský soud učinil ve vztahu k předložení plné moci udělené L. P. ze dne 5. 9. 2005, neboť tato skutečnost předchází tvrzenému předložení plné moci pro K. I. B. ze dne 24. 9. 2007.

Při posuzování této otázky předně není možné převzít závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012 – 30, který se týkal zastoupení (na základě stejné plné moci) společnosti CRYTEX, s. r. o., mající téhož jednatele jako stěžovatelka. V nyní posuzované věci je totiž skutkový stav jiný. Finanční ředitelství přeložilo důkaz v podobě sestavy písemností doručených správci daně dne 5. 9. 2005, podle něhož tohoto dne správci daně od stěžovatelky žádná pošta doručena nebyla. Druhým důvodem je pak námitka finančního ředitelství zpochybňující pravost razítka, kterým byla opatřena kopie plné moci, kterou stěžovatelka v řízení před městským soudem opakovaně předkládala.

Je třeba předně uvést, že stěžovatelka nemá pravdu v tom, že finanční ředitelství nepodložilo žádným důkazem své zpochybnění pravosti razítka, kterým byla opatřena sporná plná moc ze dne 5. 9. 2005 pro L. P. Finanční ředitelství tak sice neučinilo přímými důkazy (to by ostatně za situace, kdy není k dispozici originál listiny, možné ani nebylo), nicméně předložilo dostačující důkazy nepřímé, a to sestavu písemností doručených správci daně dne 5. 9. 2005, podle níž tohoto dne správci daně od stěžovatelky (a ani od s ní spojených daňových subjektů) žádná pošta doručena nebyla.

Stěžovatelka byla tudíž městským soudem vyzvána, aby předložila originál plné moci ze dne 5. 9. 2005, neboť pouze jejím znaleckým zkoumáním by bylo možné pravost razítka ověřit a prokázat stěžovatelčino tvrzení o předložení této plné moci správci daně. Této výzvě však stěžovatelka nedostala a opakovaně předkládala pouze úředně ověřenou kopii této listiny a tvrdila, že její originál byl předložen městskému soudu ve věci sp. zn. 11 Af 71/2011. Podle obsahu tohoto soudního spisu, kterým městský soud v nyní projednávané věci provedl důkaz a který si vyžádal i Nejvyšší správní soud, konkrétně podle protokolu z jednání konaného dne 16. 12. 2010, však stěžovatelka předložila pouze kopii plné moci. Tomu odpovídá i obsah přílohové obálky tohoto spisu vztahující se k předmětnému jednání, ve které je založena kopie této plné moci obsahující ověřovací doložku s datem provedení vidimace dne 31. 3. 2009. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud za vyloučené (stejně jako městský soud), že byl soudu předložen originál plné moci obsahující originální razítko správce daně. Tomu závěru odpovídá obsah spisu ve věci sp. zn. 11 Af 71/2011 i z pohledu tzv. „porozsudkové“ agendy, kdy v případě, že v průběhu soudního řízení byly ze strany účastníků řízení soudu předloženy jakékoli originály listin, jsou tyto listiny po skončení věci účastníkům vráceny (§ 173 instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 12. 2001, č. j. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy). Záznamy a především doručenký potvrzující takový postup soudu však součástí uvedeného spisu městského soudu nejsou. Tímto argumentem lze přitom spolehlivě vyvrátit námitky stěžovatelky zpochybňující přesnost protokolace městského soudu. Pro úplnost nutno dodat, že při tomto jednání byla stěžovatelka zastoupena advokátem JUDr. Filipem Princem, tedy osobou obeznámenou s pravidly protokolace, tj. i s možností vznášet námitky proti protokolaci a dožadovat se opravy nebo doplnění protokolu o jednání soudu.

Lze tedy učinit závěr, že originál plné moci ze dne 5. 9. 2005 pro L. P., nebyl městskému soudu ve věci sp. zn. 11 Af 71/2011 předložen. Pro tento případ se stěžovatelka brání argumentací, že předmětnou plnou moc předložila ve vidimované podobě, která má platnost originálu.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o ověřování se vidimací ověřuje, že vidimovaná listina se doslova shoduje s předloženou listinou. Podle ust. § 6 odst. 2 zákona o ověřování se vidimací nepotvrzuje správnost ani pravdivost údajů na vidimované listině.

Aniž by bylo zpochybňováno uvedené ust. § 6 odst. 1 zákona o ověřování, je třeba vycházet z toho, že jestliže je jinými důkazy (byť nepřímými) relevantně zpochybněna pravost originálu, přenáší se tato pochybnost na vidimovanou listinu. Zatímco však předložením originálu by mohla být tato pochybnost odstraněna, vidimovaná listina již tuto schopnost nemá, neboť neobsahuje originální prvek, jehož pravost by mohla být podrobena například znaleckému zkoumání. Argumentace ust. § 7 odst. 2 zákona o ověřování, podle něhož se vidimovaná listina po provedení vidimace označí tak, aby text na ní nemohl být po provedené vidimaci doplňován, je tudíž nepřipadná, neboť není vyslovována pochybnost o tom, že vidimovaná listina v době vidimace neobsahovala razítko správce daně, ale že toto razítko nebylo pravé. Jestliže si tedy stěžovatelka neuchovala plnou moc opatřenou originálním razítkem správce daně, nebo ji městskému soudu nepředložila, nelze než uzavřít, že neunesla důkazní břemeno stran doručení plné moci ze dne 5. 9. 2005 pro L. P. správci daně. O tom, že toto důkazní břemeno leží na stěžovatelce, nemůže být sporu. Je vždy věcí daňového subjektu, jaká opatření učiní, aby mohl kdykoli v budoucnu prokázat doručení určité zásilky správci daně.

Pokud jde o plnou moc ze dne 24. 9. 2007 pro K. I. B., je třeba konstatovat, že ani její doručení správci daně se stěžovatelce nepodařilo prokázat. V první řadě je třeba odkázat na závěry učiněné městským soudem ve věci sp. zn. 11 Af 71/2011, potažmo Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 2 Afs 24/2012, týkající se důkazu provedeného vážením zásilky, které nebylo sto potvrdit ani vyvrátit tvrzení stěžovatelky, že součástí zásilky zaslané správci daně dne 24. 9. 2001 byla i předmětná plná moc. Naopak existenci tohoto zastoupení vylučuje výsledek K. I. B. provedený městským soudem, při kterém tato svědkyně vyloučila, že by kdy měla stěžovatelku zastupovat.

Ani další námitku brojící proti zamítnutí návrhu stěžovatelky na provedení důkazu protokolem z jednání u správce daně dne 5. 9. 2005 a proti důvodům tohoto rozhodnutí, Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou. Je třeba sice stěžovatelce přisvědčit v tom, že bylo na místě, aby ji městský soud vyzval ke konkretizaci tohoto důkazu, neboť stěžovatelka nespécifikovala, o jaké jednání se mělo jednat (tj. v jaké věci a za jaký daňový subjekt). Tato dílčí vada řízení však nemohla mít vliv na zákonnost kasační stížností napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že tento důkazní návrh již byl účelový. Ztotožňuje se tedy s úvahami městského soudu o zneužití práva, neboť stěžovatelce skutečně nic nebránilo v tom, aby tento důkazní návrh učinila daleko dříve. Ostatně ani příběh, se kterým stěžovatelka tento důkazní návrh spojila, tedy že v odpoledních hodinách byla přivolána pracovnice podatelny, která měla plnou moc převzít a její převzetí potvrdit razítkem na kopii této plné moci, není věrohodný. Nekoresponduje totiž s tím, jakým razítkem jsou opatřeny kopie, které stěžovatelka předkládala v průběhu soudního řízení. Tyto kopie totiž nejsou opatřeny razítkem podatelny, ale razítkem sporadicky používaným pracovníky vyměřovacího oddělení. Pochybnost pak logicky vyvolává i skutečnost, že takto konkrétně stěžovatelka neargumentovala v průběhu daňového řízení, ale s jednotlivými argumenty přichází až postupně v soudním řízení. Ostatně ani sama žaloba není v tomto směru příliš konkrétní.

Namítala-li stěžovatelka v souvislosti s úvahami městského soudu o zneužití práva podjatost rozhodujících soudců, nemohl těmto výtkám Nejvyšší správní soud přisvědčit. Podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. totiž důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Právní názor soudce tudíž nemůže být důvodem k jeho vyloučení z rozhodování věci.

S ohledem na výše uvedené dospěl tedy Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Finančnímu ředitelství pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 4. června 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu